בס"ד בר"ה
וישלח
גליון 534
כסלו התשפ"ז

אור הדעת

דיבורים משיעוריו של הרה"ג עופר ארז שליט"א

הדרך שבה הצדיק מכפר על עוונות עמ"י

בדבר על הנקודה של וידוי דברים לפני תלמיד חכם, ע"י זה מתכפרים עוונותיו של האדם ואדם יכול לעשות תשובה שלימה - דיברנו על זה באופן כללי שהכוונה בכלליות זה ההתקשרות עם הצדיק. עצם ההתקשרות של האדם עם הצדיק זה תועלת מאוד-מאוד גדולה ויש כמה וכמה בחינות בזה. רבינו ממשיך בנקודה הזאת אבל לפני שרבינו ממשיך מה העבודה שלנו בהתקשרות עם הצדיק ומפרט את זה, רבינו אומר מדוע בעצם הוידוי דברים לפני הת"ח יכול לכפר על העוונות שלנו. רבינו אומר פסוק מספר משלי 'חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה' - הפירוש באופן כללי שהעבירות גורמות למידת הדין להתעורר כי ככה הקב"ה ברא את העולם. אומר שלמה המלך שהתיקון לעוונות זה 'ואיש חכם יכפרנה' - איש חכם זה הצדיק.

אתה מביא ראייה שאין לי מספיק ענווה

החוכמה הא-לוקית זה כפי מידת הענווה של האדם ורבינו אומר שזה מה שמשה רבינו טען אחרי חטא העגל 'ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת' - כל מה שאתה מוחל לעמ"י זה בזכות מידת הענווה שלי ואם אין לי מספיק מידת ענווה אז תמחה אותי מספר התורה. אם אתה לא מוחל לעמ"י בזה אתה מביא ראייה שאין לי מספיק ענווה לגרום למחול לעוונות של עמ", אם כך אל תכתוב אותי בספר התורה כי כל התורה זה 'וידבר השם אל משה לאמר.. דבר אל בני ישראל' וכן הלאה - אני מוזכר בכל התורה ואם אין לי מספיק ענווה אל תכתוב אותי כי זה יגרום לי לגאווה וזה יהיה קלקול לכן משה רבינו ביקש 'ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת' - אם אתה לא סולח להם בגלל שאני לא מספיק 'אין' זה אל תכתוב אותי בספר התורה כי זה רק יזיק לי - הקדוש ברוך הוא אמר לו: יש לך מספיק 'אין' ובזכותך אני כן אסלח לעם ישראל

מרגיש שאין לו שום חשיבות

ברגע שעושים וידוי לפני האיש חכם שזה הצדיק זה עושה את הכפרת עוונות וזה הכוונה של שלמה המלך. אומר רבינו באיזה כוח הוא מכפר? הוא מביא את הגמרא בראש השנה שאומר 'למי שמשים עצמו כשיריים' ונמצא כשבא לפני תלמיד חכם שהוא בחינת משה שמשים עצמו כשיריים, הצדיק מרגיש על עצמו שאין לו שום חשיבות ועל זה נאמר 'והאיש משה עניו מאוד' ועל ידי זה הוא נקרא חכם כמו שכתוב 'והחכמה מאין תמצא'. 'אין' זה שאדם מרגיש את עצמו שהוא לא חשוב זה בחינת מידת הענווה - כפי מידת הענווה של האדם ככה האדם זוכה לחוכמה. רבי נתן כותב וזה מובא גם בביאור הליקוטים שהחוכמה האמתית זה לא כישרון - פה למעשה רבינו חולק על מבחני האיי-קיו. מבחני האיי-קיו אומרים שאם אתה יודע כך וכך ויש לך חריפות ויכולת לחשוב, זה באמת יכול לעזור בדברים טכניים של העולם הזה אבל חוכמה אמיתית זה עניין אחר לגמרי - זה לא קשור בכלל למבחני איי-קיו. מהי חוכמה? מאין תמצא. הקב"ה נותן שפע של אור א-לוקי לאדם שבזכותו הוא נקרא חכם. מה אדם צריך לעשות כדי לזכות לזה? רבינו אומר 'והאיש משה ענין כל האדם אשר על פני האדמה'

> זה אחד מהמצבים שאדם הכי-הכי מרגיש שפלות במצב כזה - אז כתוב באבות דפרקי נתן שדעתו של משה רבינו יותר שפלה מכל המוכי שחין בירושלים. לכאורה זה לא מובן איך משה רבינו הגיע למצב כזה? איך הוא מרגיש כ"כ נמוך ושפל שכל אדם בבריאה יותר טוב ממנו?

מה הקשר בין ענווה למחילה?

אומר רבינו שכוח המחילת עוונות של הצדיק זה בזכות מידת הענווה שלו - צריך להתבונן קצת לעומק מה הקשר בעצם ולמה מידת הענווה של הצדיק היא בעצם הכוח למחול לעמ"י את העוונות שלהם - מה הקשר בין שני הדברים? פה צריך להתבונן מהי מידת הענווה האמיתית והפנימית, באופן כללי אנחנו אומרים שמידת הענווה זה שאדם לא מתגאה על זולתו, הוא לא מסתובב כל היום עם מחשבות: אני יותר טוב מאחרים, אני יותר חכם ויותר מכושר וכו'. בפשטות זה נכון אבל מה העבודה של הצדיק כדי לזכות לעומק כזה גדול שמשה רבינו לא רק היה חכם גדול וקיבל את התורה ומסר לנו אלא הוא גם היה גיבור גדול מאוד ואדם עם כישרונות מאוד עצומים ואעפ"כ התורה מעידה עליו 'והאיש משה ענו מכל האדם אשר על פני האדמה' - כתוב בפרקי אבות דרבי נתן לשון מאוד חריפה: 24 מיני מוכי שחין היו בירושלים. שחין זה סוג של צרעת ואין דבר שגורם לאדם יותר בושה והרגשה של שפלות כמו מחלת הצרעת, כל הגוף מתמלא בפצעים ואף אחד לא יכול להיות ליד אדם כזה כי יש גם ריח לא טוב.

דעתו של משה שפלה יותר ממוכי השחין

יש דבר יותר מבייש מאדם שמלא בכל הגוף שלו בפצעים שמלאים במוגלה ודם עם ריח לא טוב ואף אחד לא יכול להסתכל עליו או להתקרב אליו? ולא רק זה אלא המצורע גם צריך להגיד לכולם אל תתקרבו אליי כי אני טמא. זה אחד מהמצבים שאדם הכי-הכי מרגיש שפלות במצב כזה - אז כתוב באבות דפרקי נתן שדעתו של משה רבינו יותר שפלה מכל המוכי שחין בירושלים. לכאורה זה לא מובן איך משה רבינו הגיע למצב כזה? איך הוא מרגיש כ"כ נמוך ושפל שכל אדם בבריאה יותר טוב ממנו? יש פירוש של הרמב"ן שמקשים עליו מאוד בפרשת שמות, הקב"ה התגלה למשה בסנה ואמר לו ללכת לגאול את עמ"י, הוא שבוע מתווכח עם הקב"ה ובסוף אומר לו 'שלח נא ביד תשלח' מסביר הרמב"ן שמשה רבינו אמר: כל מי שתשלח בעולם לגאול את עמ"י יותר טוב ממני, אני הכי גרוע בעולם. יש שאלה על הרמב"ן

מה התפקיד שלנו ומה צריכים לעשות פה

כפי מידת הענווה של האדם ככה האדם זוכה לחומכה וזה חוכמה א-לוקית והחוכמה האמיתית - אמנם יש מושג שנקרא חוכמה בגויים תאמין, אנחנו לא אומרים שהחוכמה הטכנית והמדעית להבין את העולם זה מבוטל לגמרי אבל אדרבה תשתמש בזה לטובה, אולי תמציא איזה מכונה ותפתח איזה תוכנה במחשב, אין בעיה בזה אם משתמשים בזה לצד הטוב והנכון זה גם לתועלת אבל זה לא החוכמה האמיתית. החוכמה הא-לוקית זה להבין את הנהגת העולם שקשורה למציאות שלנו, מה התפקיד שלנו ומה אנחנו צריכים לעשות בעולם הזה - זה נקרא החוכמה האמיתית, למעשה זה חוכמת התורה וחוכמת האמונה. אומר רבי נתן שרבינו גילה לנו פה שזה לא אחד הכישרונות של האדם כי זה חוכמה טכנית וזה חוכמה בגוים תאמין.

	הדלקת נרות	צאת השבת	רבינו תם
*ו-ם	16:19	17:10	17:45
ת"א	16:17	17:08	17:40
חיפה	16:17	17:08	17:40
ב"ש	16:20	17:11	17:44

*לנוהגים 40 דקות: 15:59
הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

לעילוי נשמת סבתנו היקרה והאהובה
שולמית סלמה בת רבי יוסף וגמאר ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב סמל סהר מידני הי"ד בן לירן והילה הי"ו

הוריד את הבגדים וישב מתחת לשולחן

האם משה רבינו התכוון שהוא גם יותר גרוע מכל הגויים בעולם? בוודאי שהוא התכוון שבין עמ"י הוא הכי גרוע בעולם, ויש אומרים שמשה רבינו התכוון גם לגויים: כל גוי שתשתלח לגאול את עמ"י הוא יותר טוב ממני. משה רבינו מדבר עם הקב"ה וזה לא משחקים, התורה היא תורת אמת ואם משה רבינו אמר ככה הכוונה היא שהוא באמת הרגיש ככה. כל זה מעורר תמיהה גדולה מאוד איך משה רבינו מרגיש כ"כ גרוע ורבינו אומר שמההרגשה הזאת 'והאיש משה ענו' ע"י ההרגשה הזאת הוא מכפר את כל העוונות של עמ"י - מה הקשר ולמה דווקא זה פועל לכפרת העוונות? הזכרנו בעבר שרבינו סיפר את המעשה מהינדיק, זה מעשה ידוע. היה בן מלך שחשב שהוא תרנגול הודו, הוא הוריד את הבגדים וישב מתחת לשולחן והוא ביקש שיביאו לו לאכול זרעונים כי תרנגול הודו אוכל רק זרעונים. באו וניסו לדבר איתו בהגיון: אתה לא תרנגול הודו, אתה בן אדם, אתה יכול לדבר וכו'. כל מה שהסבירו לו הוא אמר להם: אתם לא מבינים אותי. אם לא מבינים את המקום שלי, אני באמת תרנגול הודו. עד שבא חכם למלך ואמר: תשאירו אותי איתו לבד. המלך כבר היה מיואש אז הוא אשאיר אותם לבד. החכם הוריד את הבגדים וישב עם הבן מלך מתחת לשולחן

סוף כל סוף יש מישהו שיכול לדבר איתי

-הם התחילו לאכול זרעונים ביחד. הבן מלך שאל אותו: מי אתה? החכם אמר לו: אני תרנגול הודו. הבן מלך אמר לו: סוף כל סוף יש מישהו שיכול לדבר איתי, ב"ה יש לי חבר. נוצר בניהם קשר ואחרי כמה זמן החכם אמר: תביאו לי חולצה. הוא לבש חולצה והבן מלך שאל אותו: למה אתה לובש חולצה? ענה לו החכם: איפה כתוב שתרנגול הודו לא יכול ללבוש חולצה? הוא חשב וענה: נכון, אין כלל כזה. אז הבן מלך התחיל גם ללבוש חולצה. אח"כ החכם ביקש את שאר הבגדים. שאל אותו הבן מלך: מה זה? ענה לו החכם: איפה כתוב שתרנגול הודו לא יכול ללבוש בגדים? אמר הבן מלך: נכון, באמת לא כתוב שתרנגול הודו לא יכול ללבוש בגדים. אז הבן מלך גם התלבש

החכם ידע לרדת למקום שלו

ככה לאט-לאט עד שהחכם ריפא אותו לגמרי, בכלליות זה הסיפור שרבינו מספר. כולם שואלים מה כוונת רבינו בסיפור הזה? יש פירוש אחד שהוא נכון אבל הוא לא מספיק מקיף, שהחכם ידע לדבר עם הבן מלך בשפה שלו. זה שהבן מלך הוריד את הבגדים וישב מתחת לשולחן פירוש הדבר שהוא הוריד את כל המלבושים שזה המצוות. המצוות עושים מלבושים רוחניים לאדם. מתחת לשולחן זה הכוונה לשולחן ערוך, הוא ירד מתחת לשולחן ערוך. לאכול זרעונים הכוונה שהחיות שלו באה מהדבר הכי נמוך העולם הזה הכוונה שאם אדם אומר שכל מה שיש בעולם זה רק כדורגל זה קצת בעיה. זאת אומרת שממון, כבוד, תאוות של העולם הזה זה כולל את כל הבריאה כולה, זה הבן מלך שירד שאומר שזאת המציאות של העולם. החכם ידע לרדת למקום של הבן מלך

כל מה שהם באו לעולם זה מ'דין עריבות'

החכם אמר לו גם אני תרנגול הודו, בפשטות הוא ידע לדבר איתו בגובה העיניים ולהבין אותו. הוא לא בא אליו עכשיו מאיזה גדלות להסביר לו עכשיו איזה יסודות באמונה, בהשקפה ובתורה - זה בוודאי נכון אבל יש בזה נקודה יותר עמוקה שמסתתרת בעניין הזה של החכם שאמר לו גם אני תרנגול הודו (הינדיק). היסוד של הדברים כתוב בכמה וכמה ספרים ומי שמעמיק בזה זה פרי הארץ בפרשת שופטים. הרי צדיקים מאוד גדולים זה נשמות מאוד עצומות ונוראיות ודיברנו על זה בעבר שאפילו יש נשמות בין הצדיקים האלה שלא היו צריכות לבוא לעולם כי הם לא היו בחטא אדם הראשון כמו שכותב רבינו האר"י שהם ברחו בחטא אדם הראשון עוד לפני שהוא חטא אז ממילא הם גם לא צריכות לבוא לעולם - כל מה שהם באו לעולם זה מדין עריבות. הם קיבלו על עצמם עריבות בשביל עמ"י. הנשמות האלה ידעו שמי שהיה בחטא, ואנחנו בוודאי היינו בחטא ואפילו הנענו את אדם הראשון לחטא, ככה כותב רבינו האר"י שאנחנו בעצם נשמות שגרמנו לאדם הראשון להכנס לעומק החטא

עצם זה שנשמת הצדיק באה לעולם הזה

-אז הצדיקים האלה יודעים שאנחנו לא יכולים לתקן את עצמנו בגלל שהיינו בחטא של אדם הראשון לכן הצדיקים האלה מקבלים על עצמם דין עריבות לבוא לעולם הזה כדי לעזור לנו מדין 'כל ישראל ערבים'. באמת לנשמות האלה אין שום דבר מחטא אדם הראשון, הם קדושות וטהורות אבל כדי לבוא לעולם הזה הנשמה מתלבשת בגוף והגוף הזה תמיד מלווה בנפש בהמית. עצם העובדה שהם צריכים לבוא לעולם הזה הם חייבים להתלבש בנפש בהמית וגוף והנפש הבהמית היא אותה נפש בהמית בכל אתר, זה נפש שאוהבת את העולם הזה וקשורה ומחוברת עם העולם הזה והיא רוצה את העולם הזה, לכן הנשמה של הצדיק כמה שהיא תהיה עצומה ונוראה, עצם העובדה שהיא באה לעולם הזה היא חייבת להתלבש בנפש בהמית וגוף. בגלל הנפש הבהמית שמתלבשת אומר פרי הארץ כמה וכמה מידות לא טובות ותאוות עוברות במחשבתו של הצדיק, אלפים ורבבות, והצדיק הכי גדול פעם בחוץ, פעם ברחוב ופעם במידה הזאת ופעם בתאווה הזאת - למה זה עובר על הצדיק?

לא חוטא וזה מתנת חינם שהקב"ה נתן לי

זה עובר על הצדיק בגלל שהנשמה שלו התלבשה בתוך נפש בהמית וזה בהכרח כי זה מציאות העולם. אם היא לא מתלבשת בנפש בהמית וגוף היא יכולה לבוא לבקר פה אבל היא לא בעולם הזה, זה כמו מלאך שיורד לעולם הזה. כל עוד הנשמה של הצדיק לא מתלבשת בנפש בהמית וגוף אז אין לו נוכחות ומציאות פה בעולם. אומר פרי הארץ יסוד מאוד גדול: עובר במחשבתו של הצדיק כ"כ הרבה מענייני העולם הזה עד שהוא מבין השגה עצומה מאוד - מה שאני לא חוטא זה מתנת חינם שהקב"ה נתן לי. למה ברחתי מאדם הראשון? כי השם נתן לי לברוח מאדם הראשון ולמה עכשיו אני לא חוטא? כי השם שומר עליי שאני לא אחטא. אם השם לא ישמור עליי אז אני באמת אהיה אדמו"ר גדול של כל החטאים בכדור הארץ כי לי יש מוחין דגדלות בכל דבר..

הרב'ה של כל עמ"י בעבירות

אם הקב"ה לא שומר עליי אז אני אהיה הרב'ה של כל עמ"י בעבירות. אני יכול להמציא כאלה יצירות שאף אחד לא יכול להמציא. הצדיק רואה: אם כך למה אני לא חוטא והוא כן חוטא? הוא רואה במה שעובר במחשבתו שבעצם זה שהוא לא חוטא והוא צדיק והיהודי השני מסתובב ברחוב וכן נופל ונכשל כי זה מתנת חינם של הקב"ה. אומר פרי הארץ שהצדיק אומר: אם הקב"ה לא היה עושה את זה אז אני הייתי ברחוב והוא היה הצדיק, ברגע אחד זה מתהפך. ולמה זאת המציאות עכשיו? מסיבה אחת, כי ככה השם רצה. אני לא עשיתי שום דבר כדי להיות צדיק - עד שמתברר לצדיק באמיתות ליבו ובעומק נפשו שאין לו שום מעלה על אדם אחר, ככה השם רצה. הוא מבטל כל נקודה אישית שלו. הוא יודע שכל מה שהוא צדיק ומלמד תורה את עמ"י זה רק בגלל שככה השם רצה. ואם השם לא היה רוצה ככה הוא היה מסתובב ברחובות והיה מישהו אחר שהיה עוזר לו כמו שהוא עוזר עכשיו למי שברחוב

זה יסוד כל היסודות של מושג צדיק האמת

-כאשר מתברר לצדיק באמיתות ליבו הנקודה הזאת זה יסוד כל היסודות של מושג הצדיק האמיתי. הצדיק האמיתי זה צדיק שמבורר לו בנפשו שאין לו שום מעלה על שום יהודי אחר. יש דיבור מהרבי מחב"ד שאמר מאיפה משה רבינו קיבל את הענווה העצומה שלו? הוא אמר שמשה רבינו ראה את כל הדורות והוא ראה את הדור שלנו והוא אמר: אם אני הייתי בדור הזה הייתי פושע יותר גדול מכל הדור הזה ומשם הוא קיבל את כל הענווה שלו. למה אני נשמה שלא באה בדור האחרון? כי לא הייתי עומד בניסיונות ואז הוא זכה ל'והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה'. פרי הארץ מסביר בעומק הדבר שעל ידי ההתלבשות של הנשמה של הצדיק בנפש הבהמית הוא רואה את כל אפשרויות החטא - הוא לא חוטא אבל הוא רואה את כל האפשרויות של החטא והוא גם רואה שבעצם אין לו שום מעלה על שום יהודי. אומר פרי הארץ כמה וכמה נקודות על הדבר: וזה נקרא אהבת ישראל אמיתית.

הפצה חובקת עולם
של הרה"ג עופר שליט"א
02-650-29-29
לקבלת העלון במייל | Orhadaat148@gmail.com

OFEREREZ.CO.IL

הוא מוסיף כוח לקליפה יותר מכל העבירות

בהתכללות הזאת שברור לו שמה שהוא צדיק, מוריד תורה משמיים, מלאכים מתגלים לו והקב"ה מדבר איתו - עם כל זה הוא יודע שאין לו מעלה על אף אדם כי הוא יודע שהשם עשה את זה. זה שהשם מדבר איתי ולא עם איזה בעל תאווה בעמ"י זה כי השם בחר בזה. אומר פרי הארץ יסוד מאוד גדול שכפי שמתברר לצדיק הדעת הזאת זה נקרא אהבת ישראל אמיתית, זה כל ישראל נפש אחת ונשמה אחת בבירור הזה ובדעת הזאת. אם הצדיק חושב באיזה בחינה שהוא יותר טוב מהשני כי הוא מסר את הנפש יותר מהשני, זה הפגם הכי גדול שיכול להיות - זה בוודאי לא הצדיק - אומר פרי הארץ דברים מאוד חריפים שהוא מוסיף כוח לקליפה יותר מכל העבירות בדור. דבר נוסף הוא אומר: כאשר הצדיק עולה להר סיני לקבלת התורה או לקבלת נבואה, ובעלייתו הוא מעלה את כל נשמות ישראל יחד איתו מכיוון שהוא יודע באמיתות ליבו שאין לו שום מעלה עליהם וזה אהבת ישראל והתקשרות אמיתית באהבת ישראל - כל עלייה שלו מכוח האהבה הזאת הוא מעלה את כל נשמות ישראל איתו - אלו שתי נקודות שאומר פרי הארץ בעניין של הצדיק..

מכוח העבודה הזאת השגות מאוד גדולות

רבינו מוסיף על זה עוד נקודה: הצדיק מקבל מכוח העבודה הזאת השגות מאוד גדולות. אומר פרי הארץ שההשגה הראשונה זה שהוא רואה שכל מה שיש לו זה מתנת חינם ובמתנת חינם הזאת הוא לא יותר טוב מאף יהודי אחר. מה עוד הוא משיג בזה? את אור הביטול להקב"ה במקום מאוד-מאוד גבוה, הכוונה שבעצם האדם לא עושה שום דבר. אדם בעצם בעולם הזה מעבירים דרכו את המציאות ואז בזה הוא מלמד זכות מאוד גדולה על עמ"י. הוא אומר: כמו שאני יודע שלא עשיתי א תעצמי צדיק משם הוא משיג שגם הרשע לא עשה את עצמו רשע.

גם הרשע מכוח הנהגת השם

הוא משיג שגם הרשע זה מכוח הנהגת השם ואז הוא מלמד זכות על עמ"י בבחינה הזאת שהוא אומר 'ואתה הסבות את ליבם אחרנית' כמו שאמר אליהו הנביא בכרמל - לולא אתה הם לא היו חוטאים ולא היו מגיעים למצב הזה. עכשיו יש הרבה מאוד עבירות בגלל המדיה בכל מיני בחינות, המדיה נותנת לעולם הרבה דברים לא טובים. כמה זמן יש את המדיה בעולם? 40 שנה בערך התחיל כל העניין של המדיה בצורה מאוד פרימיטיבית ומאז יש תאוצה מאוד גדולה של גילוי הטכנולוגיה. מי פיתח את זה? יש מדענים שפיתחו את זה אבל איך הם הגיעו לזה? אין עוד מלבדו. אז בורא עולם נתן את כל השכל הזה. הצדיק אומר להקב"ה: מי הוריד את המדיה לעולם? מה הבעיה לא להוריד את המדיה לעולם? הצדיק מלמד זכות על עם ישראל מנקודת החוסר אונים שהוא השיג בעצמו הוא יודע שאחרים גם הם חסרי אונים ואדרבה הוא משיג בזה עוד דבר..

הצדיק: אתה לא יודע מה זה חטאים בכלל

הצדיק אומר: אני יודע שאם אתה לא היית שומר עליי אני רואה את אפשרויות החטא שלי. לולא השמירה שלך אף אחד בכדור הארץ ושום מפיק בהוליווד לא מתקרב בכלל להתחלת המדרגות שלי. אני לא הייתי מוכן לעבוד עם שום מפיק בהוליווד אם אתה לא שומר עליי. אני עולה על כולם. מכאן הוא רואה את גודל המתנת חינם ואז הוא רואה איך יהודי שעובר עליו מה שעובר עליו והוא נכשל במה שעובר עליו - אם יהודי בא אליו ואומר לו: כבוד הצדיק אני מתבייש אפילו להסתכל לך בפנים אבל עברתי על א' ב' ג' ד'. אומר רבינו שהוידוי דברים הזה מכפר. הצדיק שומע את זה ואומר: זה מה שאתה עברת? אם היית יודע מה יש לי בפנים אתה נקרא צדיק יסוד עולם. זה החטאים שלך? אז אתה לא יודע מה זה חטאים בכלל, מה שעבר לי במחשבה זה פי אלף אלפים ממה שאתה מספר. מי שעובר עבירות לא נותנים לו הרבה כוח לעבור עבירות והצדיק מה שעובר אצלו במחשבה זה הרבה יותר. הצדיק אומר: אני הרבה יותר גרוע ממנו ומיד הוא מעלה את זה להקב"ה ואומר לו: בורא עולם, אתה ואני יודעים שהוא לא אשם. הצדיק לא אומר את זה מיד לאדם שבא אליו הצדיק לא אומר את זה לאדם כדי שהאדם כן יתעורר קצת בתשובה אבל הוא אומר להקב"ה: אתה ואני יודעים שהוא לא אשם - ומיד הקב"ה מוחל לעוונות ישראל ע"י הטענה הזאת. ככל שהצדיק יותר משיג כמה שנשמות ישראל לא אשמים ע"י זה הוא מכפר להם את העוונות. לפעמים הצדיק אומר את זה לאדם ולפעמים הצדיק אומר לאדם: אתה הפושע הכי גדול. יש לו קצת גאווה אז צריך שיהיה לו לב נשבר אז הצדיק יגיד לו: אתה הפושע הכי גדול ואין לך תקווה. פעם מישהו אמר לרבינו: אני במצב מאוד גרוע. רבינו אמר לו: אני יודע שאין לך תקווה, אני לא רואה שאתה יכול להגיע לתיקון. אותו אחד אמר לרבינו: מה אני עד כדי כך גרוע? רבינו אמר לו: כן, אתה עד כדי כך גרוע. הוא שאל את רבינו: אין בי איזה נקודה טובה? אי אפשר למצוא בי זכות? רבינו אמר לו: לא. אותו אחד אמר לרבינו: בוא אני אגיד לך איזה לימוד זכות יש עליי. רבינו בחוכמתו העצומה הוציא ממנו את הלימוד זכות שיש לו על עצמו. רבינו עורר אותו לנקודה הזאת. הבחינה הזאת זה גם המעשה מהינדיק. החכם שאמר לבן מלך שחשב שהוא תרנגול הודו שגם הוא תרנגול הודו לא אמר לו את זה סתם - הוא אמר לו גם אני באמת תרנגול הודו, גם לי יש נפש בהמית יותר גרועה משלך, ההבדל ביננו שאתה מתחת לשולחן ולי לא נתנו לרדת מתחת לשולחן..

אתה הפושע הכי גדול וגם אין לך תקווה

הפוך, לי כבר היה לול של תרנגולות הודו...

-משמיים לא הביאו אותי למצב הזה אבל אם לא היו שומרים עליי אז הפוך, לי כבר היה לול של תרנגולות הודו, הייתי הופך את כולם לתרנגולי הודו כי יש לי כוח השפעה על אחרים, אני הכי גרוע בעולם - בידיעה הזאת של הצדיק הוא מתחבר בחיבור נפשי אמיתי עם כל נשמה ונשמה. כתוב שמשיח יגיע למצב כזה שיש לו לימוד זכות ועין טובה על הכי גרוע בעמ"י ובזה הוא יגאל את עמ"י ככה כותב רבי צדוק הכהן מלובלין. זה הבחינה של הוידוי דברים לפני התלמיד חכם. הת"ח מתחבר נפשית במקום מאוד עמוק עם כל יהודי ויהודי וזה צדיק האמת ואז הוא יכול להעלות אותנו. רבינו אומר ולא רק זה שהוא מוחל לו את העוונות אלא הוא גם מפלס לו דרך לפי שורש נשמתו..

יש שליחות פרטית ומיוחדת

הזכרנו את הנקודה שהיא מאוד חשובה שעצם ההתקשרות עם הצדיק רבינו אומר שהוא מפלס לו דרך לפי שורש נשמתו. לכל אדם יש שליחות פרטית ומיוחדת בעולם ועל זה נאמר אין אדם יודע על מה הוא שולח לעולמו. לכל אחד יש תפקיד מיוחד ובאמת כל העניין שלנו זה לעשות את התפקיד שלנו, אם עשינו את התפקיד שלנו בעולם הזה בשלמות אז אדם כבר יכול לעלות לגן עדן, לפעמים משאירים את האדם או להגדלת השכר או בשביל עמ"י, יש כזאת בחינה שמשאירים את האדם בעולם הזה אבל העיקר זה שנזכה לעשות את שליחותנו בעולם - כל אחד מאתנו בא עם חסרון מסויים שצריכים להשלים ולתקן.

הנק' זה לתקן את הגירוש ולחזור לגן עדן

כולנו כלולים בחטא אדם הראשון ובגזירה והזכרנו גם שבחטא אדם הראשון נגזר על האדם הגירוש מגן עדן - כל הנקודה שלנו זה לתקן את הגירוש הכוונה לתקן ולחזור לגן עדן. יש לפעמים שנותנים לאדם עוד תפקידים אבל היסוד של כל תיקון העולם הזה זה לתקן את הבחינה של הגירוש. פה בעולם הזה זה עולם השקר והוא מבלבל מאוד, אנחנו חושבים שצריכים הישגים וכן הלאה, זה מציאות העולם אבל מה שהכל תלוי בו זה שנזכה שאחרי מאה ועשרים שנה כשהנשמה תעלה למעלה - רק לחזור לגן עדן לא אכפת לה שום דבר, שם היא מייד רואה את כל ההבל ואת כל השטות של כל המציאות והיא רואה מה התכלית האמיתית, זה הבית שלנו וזה המציאות האמיתית. כתוב בספרים הקדושים שרק כשאדם נושם את האוויר של גן עדן זה פי אין סוף מכל ההנאות של העולם הזה אפילו שאדם עוד לא נכנס לגן עדן. אז למה אנחנו מתבלבלים בעולם הזה כי אנחנו לא נושמים את האוויר של גן עדן. הדבר שהכי צריכים לשאוף ולרצות זה שנזכה לעשות את התקפיד הפרטי והמיוחד שלנו.

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלחת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שולמית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב, אוריאל ושרה עמרם, דביר-אהרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סיגלית, סיגלית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדינה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת ימימה, שמואל-אליעזר בן עדי, שלומית בת נדרה ויוסף, אלעד בן נילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זהבית בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשירא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתניאן בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שלומית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארוש בן ימנה, עדנה בת שרה, יצחק בן רות.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, סבתא שולמית סלמה בת ר' יוסף וגמאר, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, חיים בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד וחממה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת הר"ר שלמה, שירן בת מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזרא בן חלווה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סהר הי"ד בן לירן והילה, נאג'י בן ירדנה ורעייתו גל גאולה בת אסתר הי"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברסה, תקווה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, מירה בת נדרה, יהושוע בן עייישה, דינה (יהודה) בת שרה, רבקה בת מלכה, שלמה בן אסתר, טויה בת ג'ורג'יה, שמעון בן ג'ורג'יה, דוד בן סימי, צדוק בן מרים, בתיה בת נורית וכן לעילוי נשמת מרת תתיה בת ברכה ע"ה.

עשית דברים טובים אבל לא את תפקידך

אם הקב"ה יודע שאפשר לעשות את זה אז יכול להיות שהקב"ה יתן לנו עוד תפקידים אבל שום דבר לא שווה אם אנחנו לא עושים את התפקיד שלנו כי אדם יכול לעשות הרבה דברים טובים אבל אם הוא לא עשה את התפקיד שלו אז אחרי מאה ועשרים שנה הוא יגיע למעלה ויגידו לו: בסדר, עשית דברים טובים אבל לא עשית את התפקיד שלך, אז אתה צריך לחזור עוד פעם עד שתשלים את התפקיד שלך. מה שרבינו אומר שע"י וידוי דברים הצדיק מפלס לו דרך לפי שורש נשמתו המעלה המאוד-מאוד גדולה של זה שההתקשרות שלנו עם הצדיק ע"י זה הצדיק מוליך אותנו בדרך הפרטית והמיוחדת שלנו, זה מתנה עצומה ואנחנו לא מבינים עד כמה כי אדם יכול לטעות מאוד-מאוד והיצה"ר מבלבל פה כי הוא לא אומר לאדם לך תעשה עבירות אלא הוא אומר לו לך תעשה מצוות שלא קשורות לשורש נשמתו

מוליך כל אדם ואדם לפי שורש נשמתו

המתנה הגדולה והעצומה מאוד זה ההתקרבות וההתקשרות שלנו עם רבינו שאומר: אני מוליך כל אדם ואדם לפי שורש נשמתו, פירוש הדבר שבגלגול הזה הוא יתקן את הכל. לכן כתוב בספר חיי מוהר"ן: את זה הקב"ה לא יעשה לי שיקח את אחד מאנשיי לפני שהוא יגיע לתיקון השלם שלו. בהמשך רבינו אומר עוד נקודה מאוד חשובה: ובכל פעם שבא אצל הת"ח ומספר לפניו כל ליבו והת"ח הוא בחינת משה אז בכל פעם הוא מכוון אותו יותר ויותר. מפה לומדים שלא מספיק פעם אחת, כי הרבה פעמים אומרים שרבינו אמר שפעם אחת ומקבלים את התיקון אצל רבינו אבל פה רואים שזה לא כך אלא כל פעם שבאים לת"ח ומתקרבים לצדיק זה מקרב את האדם עוד ועוד לתיקון שלו ומברר עוד ועוד את הדרך שלו לפי שורש נשמתו..

עוד תפילה והתבודדות ועוד התקשרות

פירוש הדבר שוידוי דברים זה לא נגמר בפעם אחת הוידוי דברים לפני ת"ח. נכון שהצדיק כבר מתחיל להוליך את האדם אבל ככל שאדם זוכה, עוד תפילה, עוד התבודדות ועוד התקשרות עם הצדיק - הצדיק יותר ויותר מכוון אותו לנקודה של שורש נשמתו. יש שאלה שתמיד שואלים בברסלב היה תלמיד של רבי נתן שעשה מסירות נפש מאוד גדולה להגיע לשיעור של רבי נתן ורבי נתן אמר לו: אני זוכר לך את המסירות נפש הזאת. אותו יהודי היה שומר יערות של חסיד אחר, נכד של רבינו. פעם השומר יערות לקח הלוואה מהנכד של רבינו ואותו יהודי נפטר. אחרי כמה זמן הוא בא לנכד של רבינו בחלום והוא אמר לו: בגלל ההלוואה שלקחתי ממך אני לא יכול להכנס לגן עדן. הוא אמר לו: בוודאי שאני מוחל לך ואז הוא שאל מה קרה לך כשעלית למעלה? הוא סיפר שהוא עלה למעלה והוא פגש את רבי נתן..

עכשיו אני אעשה את הטובה שהבטחתי

הוא פגש את רבי נתן ואז רבי נתן אמר לו: עכשיו אני אעשה לך את הטובה שהבטחתי לך. הוא אמר לו אני צריך לראות אם אני יכול להכניס אותך להיכל של רבינו כי יש רשימה. אתה נכנס להיכל של רבינו, רק לפני זה אתה צריך לטבול בנהר דינור כי העולם הזה דבוק בנו. ע"י הטבילה אדם מתנקה מהעולם הזה וזה לאו דווקא עבירות. הוא סיפר שבטבילה הראשונה היה לו צער מאוד גדול, בטבילה השנייה הוא לא הרגיש שום דבר ובטבילה השלישית הוא כבר הרגיש את הנועם הכי גדול - זה הפירוד של העולם הזה מאתנו. נהר דינור מנסר מעלינו את אהבת העולם הזה - הרבה פעמים שואלים מה זאת הרשימה של רבינו? מה אדם צריך לעשות כדי לזכות להכנס לרשימה של רבינו? נלמד את זה מהצדיק עצמו:

להיות מאנשי הצדיק = להידבק במידותיו

צריך לדעת שכפי מידת הענווה של האדם ככה הוא זוכה להיות מאנשי הצדיק כי זה המהות של הצדיק - כדי להיות מאנשי הצדיק צריך כל אחד לפי מקומו לרכוש את מידתו של הצדיק - המידה הכי בולטת אצל הצדיק זה 'והאיש משה ענו מכל האדם אשר על פני האדמה' - כמה שאדם זוכה למידת הענווה ככה הוא זוכה להתכלל בעניין של הצדיק. בעל הסולם שואל מה היא קרבה ברוחניות? בגשמיות זה קרבה בסנטימטר או מטר וכו' אבל איך נגדיר ריחוק וקירוב ברוחניות? אומר בעל הסולם שקירוב ברוחניות זה מידות משותפות, זה זהות במידות הרוחניות. ברגע שלשני בני אדם יש אותם תכונות רוחניות זה בעצם יוצר את הקרבה ואת הקשר ביניהם. הגמרא אומרת להדבק במידותיו, מה הוא רחום אף אתה תהיה רחום וכו' ואז זה נקרא שאדם מתקרב להקב"ה. להיות מאנשי הצדיק זה להידבק במידות של הצדיק

שאדם יודע ומכיר את גודל היצה"ר שלו

השורש של המידות של הצדיק זה ענווה ושפלות וככל שאדם זוכה יותר לענווה ושפלות ככה הוא זוכה להיות יותר קרוב ולהיות מאנשי הצדיק. מהי הענווה הפנימית זה שאדם יודע ומכיר את גודל היצר הרע שיש לו ומדי פעם בפעם עוזרים לאדם לראות את זה וצריך לדעת לא להיבהל מזה, פתאום אדם מרגיש: אם היו יודעים מה עבר עליי בעשר דקות האחרונות. לא להיבהל מזה. כשאדם יודע את זה ולא נבהל ואומר להקב"ה: זה אני וזה המציאות שיש בתוכי, תרחם עליי ותעזור לי שאני לא יגיע למקומות האלה כי זה שאני לא מגיע למקומות האלה זה רק כי אתה שומר עליי - אז האדם משיג את מה שנקרא מידת הביטול. ומהי מידת הביטול

מגיע לחיבור הכי גדול ופנימי עם הקב"ה

-שאדם מבין אין לי שום דבר מעצמי אלא מה שהקב"ה נותן לי, זה נקרא מידת הביטול. בספרי הקבלה זה נקרא כלי, ככל שאדם משיג את נקודת הביטול הזאת זה נקרא כלי לקבל אור וחיבור. ככל שאדם משיג את החוסר אונים ואת נקודת הביטול שמה זה הופך להיות כלי לקבל את הדביקות ואת הנועם הכי גדול עם הקב"ה וזה הכלי הכי גדול. ע"י ההשגה הזאת אדם מגיע לחיבור הכי גדול והכי פנימי עם הקב"ה וזה נקודת הצדיק. כל אחד מאתנו צריך להשיג את הנקודה הזאת לפי שורש נשמתו ודרכו והעבודה הלכה למעשה זה שאדם לומד את זה לאט-לאט. היסוד הוא: בורא עולם יש לי כישרונות והצלחות וזה מתנת חינם שלך ואם אתה לא נותן לי את המתנת חינם הזאת הייתי חידוש גדול מאוד בצד השני. הנפש שלנו לא יכולה לקנות את המקום הזה בפעם אחת אלא בכל יום עוד קצת להכיר את המתנת חינם של הקב"ה ולהוסיף עוד קצת ניצוצות ולאט-לאט אדם הולך בדרך של הצדיק האמת גם אם הוא לא בשלמות שלו ולא בפנימיות שלו אבל זאת הדרך של הצדיק וזה מה שיוצר חיבור עמוק ביננו לבין הצדיק.

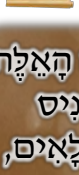

פינת התחדשות

הַדֶּרֶךְ לַעֲבֹר אֶת הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם

שָׁמַעְתִּי פַּעַם מֵהָרַב בָּרְלַנְד שְׁלִיטָ"א, מִצַּדִּיקֵי הַדּוֹר, שֶׁאָמַר כָּךְ: **אִם הָאָדָם הַיְּהוּדִי נִלְחָם, הוּא מְנַצֵּחַ. כָּל עוֹד אַתָּה נִלְחָם - אַתָּה מְנַצֵּחַ.** גַּם אִם אַתָּה עוֹלֶה, גַּם אִם אַתָּה יוֹרֵד, גַּם אִם אַתָּה מַצְלִיחַ, גַּם אִם אַתָּה נִכְשָׁל, אַתָּה מְנַצֵּחַ. מַדּוּעַ? כִּיוָן שֶׁהַקָּבָ"ה רוֹצֶה מֵאִתָּנוּ אֶת הַמִּלְחָמָה עַל הַטּוֹב. הַתּוֹצָאוֹת הֵן כְּבָר לֹא בְּיָדֵינוּ. כְּשֶׁאָדָם מַצְלִיחַ זֶה סִיַּעְתָּא דִּשְׁמַיָּא, וּכְשֶׁאָדָם חָלִילָה נִכְשָׁל זֶה רְצוֹנוֹ שֶׁל הַשֵּׁם. וּמַהִי הַמִּלְחָמָה? לְהִשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת אֶת הַטּוֹב וּלְהִתְרַחֵק מֵהָרַע, וְהָעִקָּר שֶׁלֹּא מִתְיָאֲשִׁים מִן הָרַחֲמִים. אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁהַקָּבָ"ה יוֹשִׁיעַ אוֹתָנוּ מֵהַכֹּל.

אוֹמֵר רַבִּי נָתָן בְּלִקּוּטֵי הֲלָכוֹת, שֶׁהָאָדָם הַיְּהוּדִי צָרִיךְ לַעֲבֹר אֲלָפִים וְרִבְבוֹת שֶׁל עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, אֲבָל **אִם הוּא לֹא מִתְיָאֵשׁ בְּרְצוֹנוֹת, הוּא בּוֹטֵחַ שֶׁהַקָּבָ"ה סוֹף כָּל סוֹף יוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ, בִּזְכוּת הָאֱמוּנָה וְהָרְצוֹנוֹת הָאֵלֶּה, הָאָדָם יִזְכֶּה לְכָל הַתִּקּוּנִים שֶׁלּוֹ. הָאָדָם יִזְכֶּה לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה שֶׁהוּא בָּא לְתַקֵּן בָּעוֹלָם הַזֶּה.**

וּמִי גָּדוֹל לָנוּ כְּדָוִד הַמֶּלֶךְ, שֶׁכָּל יָמָיו

עֲבֹר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאֶת הַכֹּל הִכְנִיס בַּמִּזְמוֹרִים הַנִּפְלָאִים, שֶׁמֵּהֶם נִהְיָה סֵפֶר הַתְּהִלִּים. וְאוֹמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּסוֹף מִזְמוֹר קי"ט: "פָּעַיְתִּי כְּשֶׂה אוֹבֵד", אֲנִי כְּבָר לֹא יוֹדֵעַ בְּאֵיזוֹ דֶּרֶךְ אֲנִי הוֹלֵךְ מִכָּל הַחֹשֶׁךְ וְכָל הַצָּרוֹת, אֲבָל אֶת הַמִּצְוֹת שֶׁלְּךָ, אֶת הָרָצוֹן הָאֱמִתִּי שֶׁלְּךָ, לֹא שָׁכַחְתִּי. לָכֵן, אַבָּא, תְּרַחֵם עָלַי. לָכֵן בָּרְגָעִים הַקָּשִׁים יֵשׁ לְהַדְלִיק נֵר לִזְכוּתוֹ וּלְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ. לָקַחַת אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים, לָקַחַת אֶת הַתִּקּוּן הַכְּלָלִי, וּלְהַתְחִיל לְבַקֵּשׁ מֵהַקָּבָ"ה רַחֲמִים וְנִסִּים.

(מתוך ספרי הרה"ג עופר ארז שליט"א)

לעילוי נשמת אבידן מורי בן מלכה הי"ו ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה

לע"נ שלום (שולי) בן דוד ונעומי הי"ו ולע"נ בתיה בת נורית ויוסף ת.נ.צ.ב.ה

לע"נ מורי יגאל בן עמרם וחנה ז"ל ולע"נ רמי בן מורי יגאל וציפורה